

ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

(plebe canaglia,
lost solidarios)

Οκτώβρης
2006

Λίγο μελάνι ακόμα...για
τις καταλήψεις στα
πανεπιστήμια, τις
ελπίδες και τα αδιέξοδα που
δημιουργήθηκαν

Στο τέλος του προηγούμενου ακαδημαϊκού έτους και ενώ όλα έδειχναν πως θα τελείωνε μέσα στα καθιερωμένα πολιτικά πλαίσια (συνήθως μετά τις εκλογές τίποτα δεν κουνιέται), δημιουργήθηκε μια κατάσταση, η οποία εξέπληξε τόσο τους συνδικαλιστές φοιτητές όσο και ολόκληρη την πολιτική γκάμα που αυτοί εκπροσωπούν... Μέσα σε λίγες εβδομάδες σχεδόν όλες οι σχολές βρίσκονταν σε κατάληψη, ως αντίδραση στο νέο νόμο-πλαίσιο που προωθούσε η κυβέρνηση. Οι κυριότερες αλλαγές που θα επιβάλλονταν μέσω του νέου νόμου ήταν ο περιορισμός της φοίτησης

σε ν+2 χρόνια, ο περιορισμός του νομικού πανεπιστημιακού ασύλου, η κατάργηση των (υποτιθέμενων) δωρεάν συγγραμμάτων, η περαιτέρω εμπορευματοποίηση του δημόσιου πανεπιστημίου, καθώς και η δυνατότητα ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων (η οποία θα γινόταν δυνατή με την κατάργηση του άρθρου 16 του συντάγματος). Με αυτές τις αλλαγές, αλλά και με άλλες τροποποιήσεις σε μικρότερα ζητήματα (όπως ο περιορισμός του δυνατού αριθμού συμμετοχής στις εξετάσεις ενός μαθήματος), ο νέος νόμος ταυτιζόταν με τις αποφάσεις της κυριαρχίας σε διεθνείς συνόδους. Κάτι που αποδεικνύει ότι οι αλλαγές δεν γεννήθηκαν στο μυαλό της Γιαννάκου και της κάθε Γιαννάκου, αλλά ότι αποτελούν κομβική επιλογή του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου στα πλαίσια της ευρύτερης καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης.

Παρακολουθώντας τα ζητήματα που έθετε ο νέος νόμος, βλέπουμε πως τα περισσότερα από αυτά στα οποία αναφέρεται είτε με τον ένα τρόπο είτε με τον άλλο, ήδη έχουν περάσει μέσα στην φύση και τις δομές του πανεπιστημίου. Το πανεπιστήμιο σήμερα βρίσκεται απλώς ένα στάδιο πριν τη μορφή που θέλει να του δώσει ο νέος νόμος. Δηλαδή η όλη λογική του νέου νόμου για το πανεπιστήμιο δεν είναι άλλη από τη λογική που διατρέχει τους νέους νόμους για τα εργασιακά, το ασφαλιστικό, κ.τ.λ.. Άλλωστε δεν είναι τυχαία η διαπίστωση με την οποία ξεκινούσαν οι προτάσεις των «σοφών», ότι το πανεπιστήμιο και συνολικά η εκπαίδευση είναι η μεγαλύτερη και πιο προσοδοφόρα επένδυση και επιχείρηση, όσον αφορά το καπιταλιστικό μοντέλο που έχει επιβληθεί...

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες και ενάντια στο νέο νόμο πλαίσιο και την κατάργηση του άρθρου 16, μεγάλα κομμάτια των φοιτητών αντέδρασαν και κατά κύριο λόγο μέσα από τις γενικές συνελεύσεις αποφάσισαν καταλήψεις και δράσεις ενάντια στην επίθεση του νέου νόμου. Η κατάσταση έφτασε σε ένα επίπεδο που ακόμα και ο πιο «αισιόδοξος» συνδικαλιστής δεν μπορούσε να προβλέψει καθώς το ποσοστό των σχολών που βρίσκονταν σε κατάληψη μετά από δυο-τρεις βδομάδες έφτασε στις 430 σε σύνολο 451 σχολών ΑΕΙ-ΤΕΙ (χωρίς τις σχολές των καραβανάδων). Επιπλέον, οι πορείες που έγιναν τόσο στην Αθήνα όσο και στις υπόλοιπες πόλεις ήταν από τις μαζικότερες των τελευταίων ετών. Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο ήταν η αύξηση των ατόμων που πήραν μέρος στις συνελεύσεις. Μέσα στο κλίμα αυτό, δημιουργήθηκαν συντονιστικά των καταλήψεων ανά σχολές, τόπους και πανελλαδικά (όσον αφορά τις δομές και τις λογικές με τις οποίες λειτουργήσαν θα επανέλθουμε παρακάτω). Η απάντηση του κράτους στην κατάσταση αυτή ήταν σκληρή και βίαιη. Στις πορείες απάντησε με καταστολή, τραυματισμούς και συλλήψεις (εκ των οποίων δικαστικά τίποτα δεν έχει λήξει ακόμα), ενώ ταυτόχρονα προετοίμασε ένα νέο νόμο που έδωσε στη δημοσιότητα, ο οποίος κρατούσε τα κύρια ζητήματα ανέπαφα στην ουσία, κάνοντας υποχωρήσεις σε κάποια μικρότερα.

Στη συνέχεια και σε αναμονή της συνόδου των υπουργών παιδείας του Ο.Ο.Σ.Α. (27-28/6), αλλά και της έναρξης της συζήτησης στη βουλή για την κατάργηση του άρθρου 16 (29/6) υπήρξαν διαφωνίες περί λήξης ή όχι των καταλήψεων για να γίνει η εξεταστική και συνέχισής τους το φθινόπωρο. Ενώ οι περισσότερες σχολές άνοιξαν (ή καλύτερα «έκλεισαν») για να πραγματοποιηθούν ανάλογα με την περίπτωση αναπληρώσεις ή διακοπές και μετά η εξεταστική, κάποιοι σύλλογοι φοιτητών, αναρχικοί και κομμάτια αριστερών παρατάξεων μετέφεραν τις κινητοποιήσεις στο κέντρο της Αθήνας, κάνοντας κατάληψη στην πρωταγεία του πανεπιστημίου που εδρεύει στα Προπύλαια. Η κίνηση αυτή ήταν ανεξάρτητη από τις αποφάσεις του λεγόμενου πανελλαδικού συντονιστικού και παρά τις αντιξοές συνθήκες (εξεταστική – καλοκαιράκι - διακοπές, αλλά και αντίθεση στην ενέργεια αυτή από την πλειοψηφία των αριστερών παρατάξεων και ατόμων) λειτουργήσε για αρκετές μέρες κάνοντας συζητήσεις και εκδηλώσεις και παραμένοντας ως κέντρο πληροφόρησης μέσα στο κέντρο της Αθήνας.

Φυσικά όσα έγιναν δε μπορούν να χωρέσουν σε λίγες σελίδες-πόσο μάλλον σε λίγες γραμμές.

Τι απαίτησαν και κυρίως τι δεν απαίτησαν
όσοι και όσες συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις;

Αυτά που δεν απαίτησαν και που θα τους έφερναν
πιο επικίνδυνους απέναντι στα σχέδια της κυριαρχίας,
γιατί δεν τα απαίτησαν;

Επειδή δεν τα αντιλήφθηκαν ή γιατί
εμπιστεύτηκαν μια υποτιθέμενη πρωτοπορία;

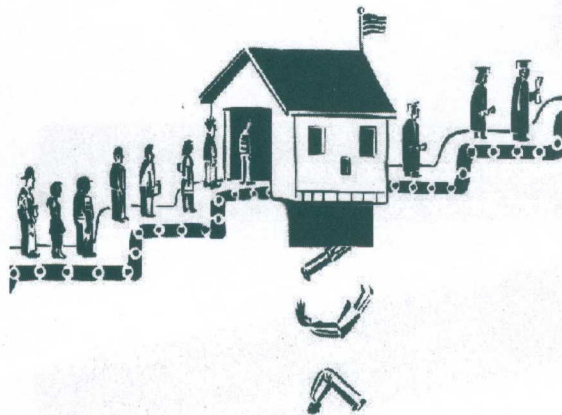
Λόγω των δομών και των ρόλων
με τους οποίους πορεύτηκαν
ή μήπως γιατί δεν ήθελαν;

Ας ψάξουμε κάποιες απαντήσεις, ξεκινώντας από τα αιτήματα που προτάχτηκαν στις κινητοποιήσεις απέναντι στο νέο νόμο - πλαίσιο. Η πλειονότητα των αιτημάτων περιορίζει το ζήτημα μέσα στο πανεπιστήμιο και αναμασούσε τα συνθήματα- φετίχ των φοιτητικών συνδικαλιστικών παρατάξεων, όπως «δημόσια δωρεάν παιδεία» και «μη κατάργηση του ασύλου». Έτσι προτασσόταν ένα καπιταλιστικό παρόν που αναζητά ένα καλό κράτος-πατέρα. Δηλαδή ο κλασικός και αναλλοίωτος στο χρόνο (σαν τις μούμιες) λόγος της ελληνικής αριστεράς ή αλλιώς λόγος του κρατικού καπιταλισμού.

Όσον αφορά το πρώτο ζήτημα, η αντίληψη για τη μη εμπορευματοποίηση του πανεπιστημίου βρίσκεται σε λάθος δρόμο, καθώς πρώτα από όλα ήδη το πανεπιστήμιο είναι εμπορευματοποιημένο. Η ιδιωτική του φύση, όπου δεν υπάρχει ήδη, έρχεται ως φυσική εξέλιξη στην εξέλιξη της καπιταλιστικής δομής και διάρθρωσης κάθε πράγματος, κάθε επιχείρησης πόσο μάλλον όταν αναφερόμαστε στην μεγαλύτερη επιχείρηση- επένδυση σε καθαρά ειδικευμένους εργάτες – μηχανές που θα προσφέρουν μεγαλύτερη απόδοση με λιγότερα λεφτά . Όταν ήδη το πανεπιστήμιο λειτουργεί ως μηχανισμός παραγωγής εξειδικευμένου εργατικού δυναμικού και αναπαραγωγής της κυρίαρχης κοινωνικής δομής, η λογική που χρειάζεται να αντιπαραβάλλουμε σε μια επίθεση από έναν νόμο ή μια κίνηση που επιτείνει αυτή την διαδικασία, θα πρέπει ξεκάθαρα να αρνείται την υπάρχουσα δομή και να επιδιώκει την καταστροφή της. Σε άλλη περίπτωση, όπως αυτή που «φάνηκε» από το «κίνημα» αυτό, αποκλείει μια συνολικότερη κριτική στο σύστημα και περιορίζεται σε μια μονόπλευρη και αμυντική στάση (χωρίς ταξικά χαρακτηριστικά) απέναντι σε ένα νόμο (που σαφώς έρχεται να ενισχύσει την κυριαρχία). Η θέση στην οποία βρίσκεται αυτή τη στιγμή το πανεπιστήμιο δεν οφείλεται στις εσωτερικές του διαδικασίες και δομές, αλλά στην κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου.

Άρα σχετικά με το χαρακτήρα της εκπαίδευσης το ερώτημα που τίθεται για εμάς δεν είναι τόσο το δημόσιο ή το ιδιωτικό, αλλά ποιανού ανάγκες καλύπτει και τι σχέσεις δημιουργούνται μέσα και έξω απ' αυτό. Το μονοπώλιο, ο έλεγχος, ο αποκλεισμός, τα προνόμια και πόσα άλλα που χαρακτηρίζουν το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα είναι αντανάκλαση του παρόντος κοινωνικού συστήματος. Άλλωστε η δωρεάν και δημόσια παιδεία δεν είναι κάτι διαφορετικό από την κρατικά ιδιοποιημένη (σε βαθμό που να εκφράζει ούτως ή άλλως τα συμφέροντα της αστικής τάξης) και ταξικά επιλεκτική παιδεία (δωρεάν; άλλωστε για αυτούς που έχουν φτάσει ως εκεί). Σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να υπερασπιστούμε τον δήθεν γνωσιακό ή επιστημονικό της χαρακτήρα.

Η ανταλλαγή των γνώσεων και των ειδιοτήτων οφείλει να είναι ελεύθερη, καταργώντας τα όποια εμπόδια (έλεγχος, προσβασιμότητα) που ασκούνται σήμερα από θεσμούς και πρόσωπα, που

λειτουργούν ως πηγές και φορείς εξουσίας. Αρκετές φορές αυτά τα εμπόδια τα αχρηστέψαμε αυθόρμητα, όταν μάθαμε να μαγειρεύουμε, να οδηγάμε, να μιλάμε «ξένες» γλώσσες... Καθώς και ότι άλλο έχει να κάνει με την ελεύθερη συμμετοχή μας στις κοινωνικές διεργασίες της ζωής. Σχετικά με τις γνώσεις «επιστημονικού» επιπέδου, μπορεί να ισχύσει η ίδια διαδικασία ανταλλαγής μέσω αντίστοιχων δικτύων επικοινωνίας. Αυτές οι προτάσεις βρίσκουν αντίκρισμα σε μια διαφορετική κοινωνία με βασικά χαρακτηριστικά την αλληλεγγύη και την ελευθερία.

Μέσα στα πανεπιστήμια τόσο οι στοχεύσεις της κυριαρχίας όσο και οι ταξικές διαφορές είναι εμφανείς. Αυτό που μένει σε μας είναι να φέρουμε στο προσκήνιο τον ταξικό ανταγωνισμό. Λειτουργώντας αρνούμενοι, όσο αυτό είναι δυνατό, τους ρόλους που ο θεσμός (του πανεπιστημίου) και η παρουσία μας εκεί, μας επιβάλλει, όπως ακριβώς κάνουμε και στην εργασία μας, γνωρίζοντας τις αντιφάσεις που αυτή η θέση περικλείει...

«Όπως οι άνθρωποι που κινούνται στους εργασιακούς χώρους ως εργαζόμενοι πρέπει να σαμποτάρουν την εργασιακή ειρήνη για τη διατήρηση ή και την αύξηση των μισθών τους, έτσι και οι άνθρωποι που κινούνται στους διαδρόμους και τις αίθουσες των ΑΕΙ-ΤΕΙ πρέπει να αντιπαρά τίθενται με τη νεοφιλελεύθερη αστική εκπαίδευση ως έναν ακόμη επιχειρησιακό κλάδο της καπιταλιστικής οργάνωσης.»

(Αυτόνομη πόλη, 1, σκέψεις για την εκπαίδευση, Δεκέμβρης 1996)

Όσον αφορά το θέμα του πανεπιστημιακού ασύλου, αναγνωρίζουμε τα πλεονεκτήματά της υπαρχής του, αλλά διευκρινίζουμε τα «νομικά» του όρια...

«Βασιζόμενος σε αυτό τον πανεπιστημιακό ρόλο, αλλά και στην εννοιολογική φύση του ασύλου, ο θεσμός του πανεπιστημιακού ασύλου προωθεί- ενισχύει τη διαχωριστική γραμμή πανεπιστημίου- υπόλοιπης κοινωνίας. Κάνει ένα διαχωρισμό στους «εντός» και τους «εκτός» (χώρους, άτομα, ιδιότητες, συνειδήσεις) περιορίζοντας την επαφή των μεν από τους δε, προκειμένου να μην επιτευχθεί η κρίση των ταυτοτήτων και το ξεπέρασμα των ρόλων που θα οδηγήσει στην έμπρακτη αμφισβήτηση του συστήματος. Εκεί, λοιπόν, που τελειώνει το άσυλο- φράχτης του πανεπιστημιακού χώρου, εκεί ακριβώς θέλει και η κυριαρχία να περιορίσει τη συλλογική-αντιθεσμική δράση και την παρουσία των «από μέσα» και ως εκεί επιτρέπει την, με ίδιους όρους, προσέγγιση των «απ' έξω»...»

(Περί ασύλου, Φοιτητές σε κρίση ταυτότητας, Ιούνιος 2006)

Όπως ακριβώς με το θέμα της δημόσιας και δωρεάν παιδείας, τα επιμέρους αιτήματα του «κινήματος» εδραιώνουν την όλη καπιταλιστική φύση του συστήματος, άρα και των θεσμών του όπως το πανεπιστήμιο. Ταυτόχρονα προωθούν και μια «ειρήνη» μέσα στους θεσμούς, η οποία αντιστρέφει την πραγματικότητα (βλέπε καθηγητές και φοιτητές μαζί!!!), μια ειρήνη που τείνει επικίνδυνα να εδραιώνει το γνωσιακό λειτουργικό πλαίσιο του καπιταλιστικού πανεπιστημίου ως στόχο των φοιτητών...

Ένα επίσης βασικό και μάλλον το κομβικότερο ζήτημα της κατάστασης του φοιτητικού «κινήματος», ήταν η στήριξη αλλά και η ενίσχυση της γραμμής εκπαίδευσης-εργασίας. Μέσα στους επίσημους στόχους του σύγχρονου εκπαιδευτικού συστήματος είναι και η *παροχή γνώσεων (τεχνικών, θεωρητικών εξειδικευμένων) και προσόντων που θα λειτουργήσουν ως εγγυήσεις για την προσωπική ανέλιξη και ευτυχία τόσο του καθενός όσο και για την πρόοδο του κοινωνικού συνόλου*. Το εκπαιδευτικό σύστημα λειτουργεί ως απονομή (μέσα από τεχνάσματα – βαθμοί, εξετάσεις, κοινωνικό κεφάλαιο) προκαθορισμένων ρόλων σε ένα *a priori* και δεδομένο σύστημα καθυπόταξης στο καπιταλιστικό πρόσταγμα. Μάλιστα, στη νέα φάση του, η αγορά επεκτείνει την εξουσία της ακόμα και στα ποσοστά, τις θέσεις των σχολών, τις σχολές τις ίδιες ανάλογα με τις ανάγκες της.

Με αυτή τη λογική, το σύνθημα «εκπαίδευση για όλους - πτυχία με αξία - δουλειά με δικαιώματα» (αντιφατικό ούτως η άλλως καθώς κάτι τέτοιο δεν μπορεί να λειτουργήσει στον καπιταλισμό) έρχεται να ενισχύσει τη λογική του συστήματος, καθώς οι αντιμαχοί του το στηρίζουν, αδυνατώντας για διάφορους λόγους να εντάξουν την Άρνηση, τη διάλυση της κοινωνικής ειρήνης τόσο στην δουλειά όσο και στην εκπαίδευση. Μπορεί σε αυτό το σύνθημα να βρίσκουν πάτημα οι κοινές αγωνίες (για δουλειά, δικαιώματα, την ίδια την επιβίωση) των φοιτητών αλλά καταλήγει να ταυτίζεται με την αναπαραγωγή του ίδιου του συστήματος και της καταπίεσης.

Μέσα από την ανάγνωση των αιτημάτων του φοιτητικού «κινήματος» τα οποία αδυνατούν να προσθέσουν, να προβάλλουν μια σοβαρή πολιτικοποίηση ή προοπτική, αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό οφείλεται στην λάθος αφετηρία τους. Αδυνατούν να προβάλλουν ένα λόγο ανάδειξης της ρίζας των εκπαιδευτικών αλλαγών, καθώς δεν επιτίθενται άμεσα στο ίδιο το σύστημα που τις γεννάει. Σίγουρα φαινομενικά τα αιτήματα των φοιτητών αναδεικνύουν το «χειρότερο» που φέρνει η καινούρια φάση του καπιταλισμού, αλλά καταλήγουν στην υπεράσπιση της υπάρχουσας ή παλαιότερων φάσεων του καπιταλισμού... Ακόμα αναζητούν το καλό κράτος - πατέρα χωρίς να αντιληφθούν ότι αυτό δεν μπορεί να υπάρξει (και άλλωστε δεν υπήρξε και ποτέ)...

Άλλωστε, είναι πλέον δεδομένο ότι κάθε πολιτική ενέργεια όπως και ο λόγος που αρθρώνει αυτή, αποτελούν προτάσεις ενεργειακής έννοιας. Μέσα σε ένα καταπιεστικό, πλήρως δομημένο σύστημα κάθε κίνηση, κάθε λόγος αποτελούν εμπειρικά στοιχεία (ακόμα και ο ιδεολογικός εμπειρισμός), προτάσσοντας και στηρίζοντας ένα ολοένα και πιο «ευχάριστο» συγκριτικά με το μέλλον, αλλά και πιο «δυσάρεστο» συγκριτικά με το παρελθόν παρόν. Αυτές οι κινήσεις καταλήγουν να συμμετέχουν μεταρρυθμιστικά ή και ανανεωτικά μέσα στο σύστημα, αδυνατώντας να το αποδομήσουν... Άλλωστε είναι ακριβώς αυτή η πλαστή συνείδηση των αναγκών, της αγωνίας για δουλειά, της αγωνίας της εναπόθεσης των ζώων μας σε «άλλους» που λειτουργεί ενάντια και συγκαλύπτει την άρνηση των ρόλων, την άρνηση των θεσμών, την άρνηση του συστήματος...

Μην ανησυχείς, όσο λένε τέτοια δεν έχουμε κανένα πρόβλημα!

«ας αφήσουμε τα συντονιστικά... κι ας πιάσουμε
τα αποσυντονιστικά της εκπαιδευτικής φάμπρικας»

Όπως αναφέραμε και στο σύντομο ιστορικό των κινητοποιήσεων, το «κίνημα» δομήθηκε μέσω συντονιστικών από την κάθε σχολή μέχρι το πανελλαδικό. Τα συντονιστικά αυτά ήταν ανοιχτά ως επί το πλείστον για κάθε άτομο-φοιτητή που ήθελε να συμμετάσχει. Σε άλλες σχολές αντικαθιστούσαν τις γενικές συνελεύσεις, σε άλλες αποτελούσαν όργανο τους, ενώ σε άλλες απλώς αποτελούσαν ανεξάρτητα όργανα των καταλήψεων. Ενώ παρέμεναν ανοιχτά, στις περισσότερες περιπτώσεις ελέγχονταν από συγκεκριμένες παρατάξεις. Έτσι, στα πανελλαδικά ή τα κατά τόπους συντονιστικά αντί να δομούνται και να συντονίζονται βάσει των συντονιστικών ή των γενικών συνελεύσεων των σχολών (κάτι που συνέχεια διατείνονταν ότι ίσχυε), οι αποφάσεις έβγαιναν ανάλογα με τις δυνάμεις των παρατάξεων. Επιπλέον, τα συντονιστικά δημιούργησαν όρια για όσους δεν ήταν φοιτητές ή ακόμα και σε φοιτητές που δεν είχαν ψηφίσει το πλαίσιο τους στις γενικές συνελεύσεις. Οι δομές που λειτουργήσαν δεν ξέφυγαν από τα συνηθισμένα πλαίσια του φοιτητικού συνδικαλισμού στις σχολές (εκτός εξαιρέσεων) με αποτέλεσμα τη μη δυνατότητα πιο επιθετικών αποφάσεων και δράσεων. Έτσι μια μονοδιάστατη λογική, η ίδια η λογική των αιτημάτων παρουσιάστηκε ως το μόνο όπλο του φοιτητικού «κινήματος».

Αυτή η μονοδιάστατη λογική παρουσιάστηκε και μέσα στο «κίνημα», καθώς αυτόκλητες ηγεσίες επέβαλλαν με τον τρόπο τους χαρακτηριστικά μονόπλευρης δράσης και λόγου. Αυτό δεν οφείλεται κατά τη γνώμη μας σε μια «κακή» ή «άπειρη» ηγεσία, αλλά στην ίδια την έννοια της πρωτοπορίας ή της ηγεσίας του «κινήματος», καθώς η δομή του φτιάχτηκε ή έστω άφηνε περιθώρια για την ύπαρξη επίδοξων ηγετών.

foítítander
... ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΘΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΕΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑΣ!

...παράτα τη ζωή σου
αγάπα τη σχολή σου
και διάβαζε πολύ...

φοιτητές σε κρίση ταυτότητας
Αυτόνομες ★ Παρεμβάσεις

«Το ζήτημα που προκύπτει στο κάθε άτομο ή συλλογικότητα που καταπιάνεται με τα παραπάνω είναι η στρατηγική την οποία επιλέγει να ακολουθήσει πολιτικά. Είναι, ουσιαστικά, το θεωρητικό και πρακτικό δίλημμα ανάμεσα στους δρόμους της αιτηματολογίας και την αιτηματολογία των δρόμων. Το ζήτημα της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης, ζήτημα ασυμβίβαστο με το μεγαλύτερο ανθρώπινο φιάσκο των τελευταίων χιλιετιών, την κοινωνία της ιεραρχίας και της ατομικής ιδιοκτησίας, δεν μπορεί παρά να προβληθεί μέσα από την αιτηματολογία των δρόμων, μέσα από τη συνεχή εναπόθεση της πρότασης της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης στις μη διαμεσολαβημένες σχέσεις των ανθρώπων, στην άρνηση της συνδιαλλαγής των «κοινωνικών εταίρων», στην αυτοοργάνωση των επιμέρους πεδίων ζωής.»

(Αυτόνομη πόλη, 1, σκέψεις για την
εκπαίδευση, Δεκέμβρης 1996)

Έτσι φτάνουμε τελικά στο κρίσιμο
ερώτημα:

ήταν ή όχι η κατάσταση που δημιουργήθηκε στα πανεπιστήμια πραγματικό κίνημα;

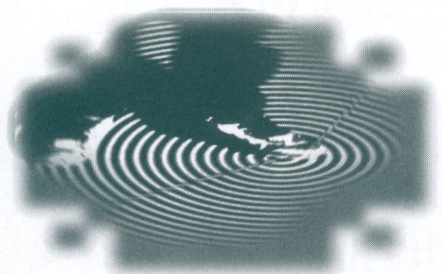
Η μαζικότητα του εμφανίστηκε κυρίως στις πορείες, στις γενικές συνελεύσεις και όχι τόσο στα συντονιστικά ή τις καταλήψεις. Μάλιστα μέσα από αυτή τη μαζικότητα πολύς κόσμος άρχισε να ασχολείται ενεργά και με θέματα εντός και εκτός της φοιτητικής καθημερινότητας. Όμως σίγουρα δεν αποτελεί κίνημα καθετί που αποκτά όρους όπως μάζα ή μαζικότητα. Βασικά χαρακτηριστικά κινήματων όπως πολυμορφία ή πολυτασιός χαρακτήρας δεν υπήρχαν, καθώς η μονοδιάστατη σκέψη και πρακτική κυριάρχησαν μέσω της επίδοξης «ιντελιγκέντσιας» των φοιτητικών κύκλων.

Έτσι παράλληλες δράσεις και πρακτικές, όπως αυτές του αναρχικού- αντιεξουσιαστικού - αυτόνομου χώρου αναθεματίστηκαν, απομονώθηκαν και εξοστρακίστηκαν από την (αυτοκλήτα και πάλι) επίσημη θέση του «κινήματος». Μάλιστα όποτε υπήρξε ανάγκη, τις ίδιες αυτές πρακτικές οικειοποιήθηκαν ή ακόμα και εκμεταλλεύτηκαν οι φοιτητικοί ηγετίσκοι.

Για εμάς, ένα πραγματικό κίνημα δεν έχει ταμπέλα: δεν είναι ούτε κίνημα των αριστερών παρατάξεων, ούτε του αναρχικού χώρου. Δεν θέλουμε ένα κλειστό «κίνημα», αλλά ένα κίνημα που έχει αποκτήσει πολυτασιό χαρακτήρα, με σεβασμό στις αποφάσεις και τις διαφορετικές πρακτικές, με συνεκτικό κρίκο την αλληλεγγύη και την συντροφικότητα. Αναγνωρίζοντας τις πολιτικές διαφορές και επιλογές μας και δημιουργώντας ένα πολυσύνθετο εμπόδιο στο κεφάλαιο και το κράτος. Μέσα από αυτούς τους όρους, θα αποκτήσει κοινωνική δυναμική και θα ανοίχτει προς την κοινωνία και ιδιαίτερα τα καταπιεσμένα κομμάτια της, βγάζοντας τις καταλήψεις έξω από τις σχολές και τον φοιτητικό - φετιχιστικό ρόλο. Ερχόμενο σε αμφίδρομη επικοινωνία με άνεργους, μαθητές, μετανάστες, εργαζόμενους. Άλλωστε τι νόημα έχει ένα «κίνημα» αυστηρώς φοιτητικό; Τι μπορεί να κερδίσει εκτός από την απομόνωση στα στενά και πλήρως διαμορφωμένα πλαίσια της φοιτητικής, συντεχνιακής καθημερινότητας και την πλήρη ενταφίαση στα προδιαγεγραμμένα πλαίσια της εργασίας;

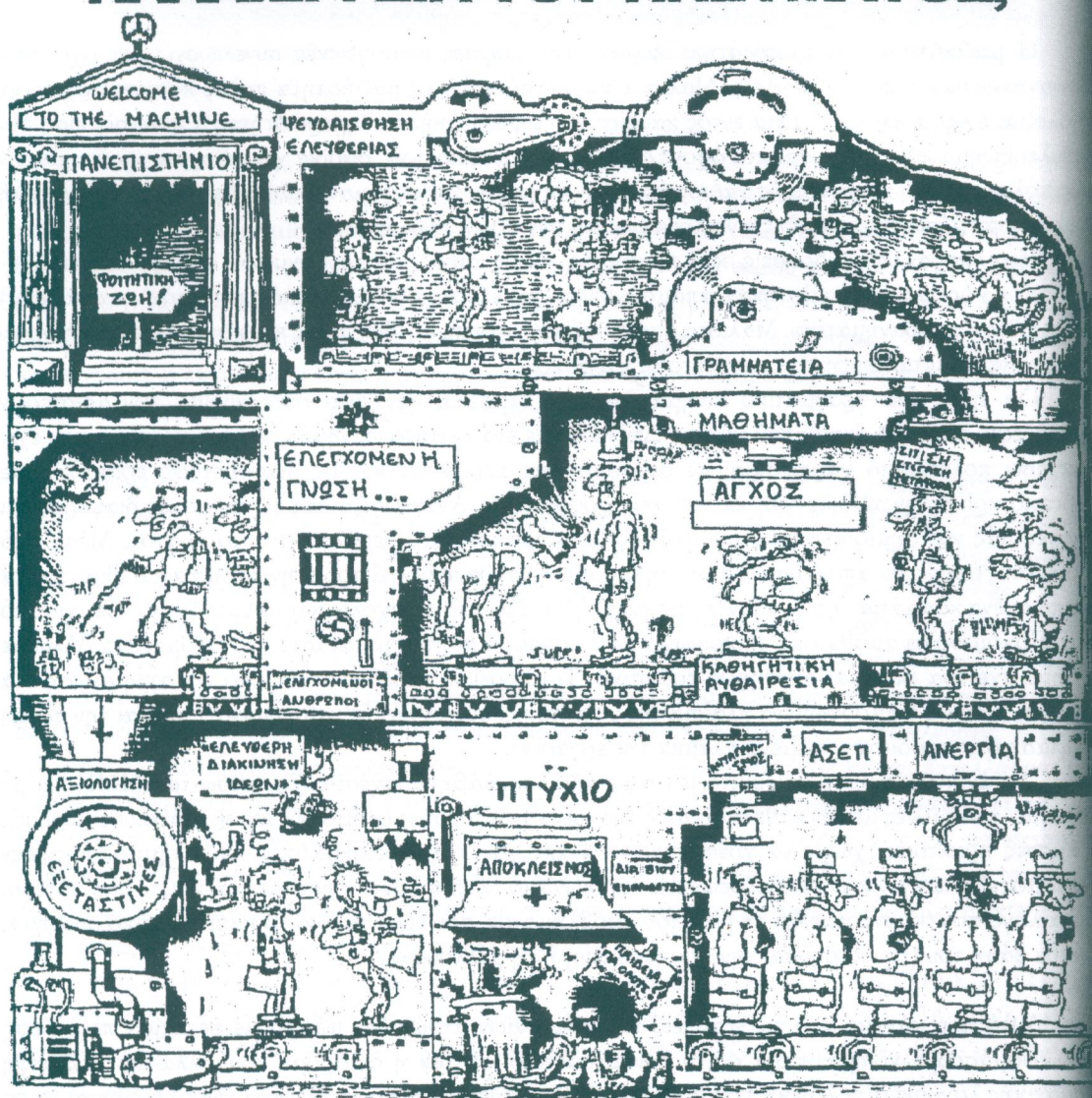
Το άνοιγμα αυτό είναι εφικτό μόνο με αδιαμεσολάβητες σχέσεις (όχι μέσω των ΜΜΕ και με αιτήματα - συνομιλίες με τον κάθε εκφραστή της κυριαρχίας στους φοιτητικούς και εργασιακούς χώρους), με άμεσες πρακτικές (χωρίς να χρειάζεται να αναπτυχθεί ο γραφειοκρατικός και «νομιμοποιητικός» σύνδεσμος είτε των γενικών συνελεύσεων είτε κάποιων από τα υπάρχοντα συντονιστικά) και, το βασικότερο, με ένα λόγο που θα αναδεικνύει τη ρίζα του προβλήματος, που είναι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, σε κάθε φάση του (την παρούσα, την προηγούμενη ή τη μέλλουσα).

Αυτό που φάνηκε από τις εξελίξεις των τελευταίων μηνών δεν μπορούμε σε καμία περίπτωση να το ονομάσουμε κίνημα, παρότι ως εν δυνάμει τέτοιο. Η ίδια η διαδρομή του, αλλά και η έλλειψη κινηματικής λογικής (μια λογική που δυστυχώς λείπει γενικότερα στον ελληνικό χώρο) έρχονται να το πιστοποιήσουν. Όσο «αποπροσανατολιστική» και αν χαρακτηριστεί αυτή η εκτίμηση, θεωρούμε πως αν δεν αλλάξουν δραματικά κάποια πράγματα, το τέλος αυτού του «κινήματος» είναι προδιαγεγραμμένο. Με τόση ακρίβεια προδιαγεγραμμένο, που το μόνο που θα έχουμε να περιμένουμε είναι η επιστροφή στην φοιτητική καθημερινότητα μέσα στους ακαδημαϊκούς βόθρους, που λέγονται και πανεπιστήμια.

**ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ**
(plebe canaglia , lost solidarios)
Οκτώβρης 2006

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ: ΓΝΩΣΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, -ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ-

ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΜΑΖΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟΥ
ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ
ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΟΜΗΣ

ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

